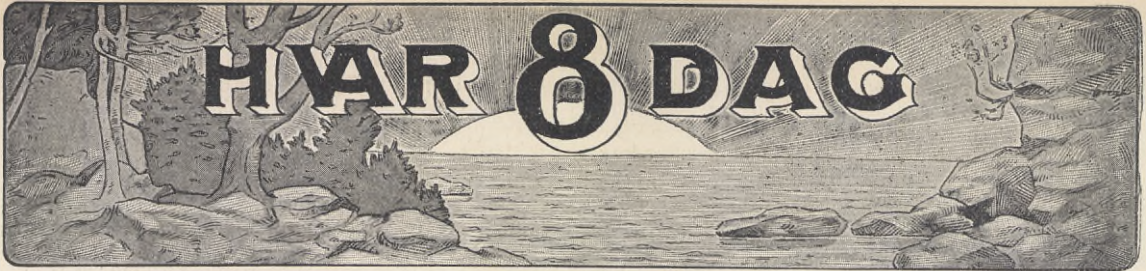

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

4:de årg.

Den 12 Juli 1903.

N:o 41

Återgifvande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: *Curt Wallis* (med 1 porträtt). "Det 5:te Nordiska Sjöfartsmötet i Köpenhamn" (med 1 illustration). *Nordisk Skibsrederforenings 14:de årsmöte* (med 1 illustration). *Konung Peter i Belgrad* (med 2 illustrationer). *Påfven Leo XIII* (med 1 illustration). *Norges Banks nybyggnad* (med 2 illustrationer). *Skogsmannamötet i Robertsfors* (med 2 illustrationer). *Branden i Gefle* (med 1 illustration). *För skytterörelsen* (med 1 illustration). *Svensk operasångerska till Amerika* (med 1 porträtt). *Ett guldbrylllopspar* (med 1 illustration). *Offervillighet* (med 1 illustration). *Det stora folkskolläremötet i Stockholm* (med 10 ill.) *Kronprinsessan Victorias kustresa* (med 2 illustr.) *En frigifven*. För HVAR 8 DAG af Eric Blacagi. *Vår präktiga beväring* (med 2 ill.) *Skånska sångarförbundet* (med 1 ill.) *Veckans porträttgalleri* (med 29 portr.). *Den stora svenska sångfesten i Boston* (med 3 ill.)

BONNIERS TRYCKERI AKTIEBOLAG. GÖTEBORG. 1903

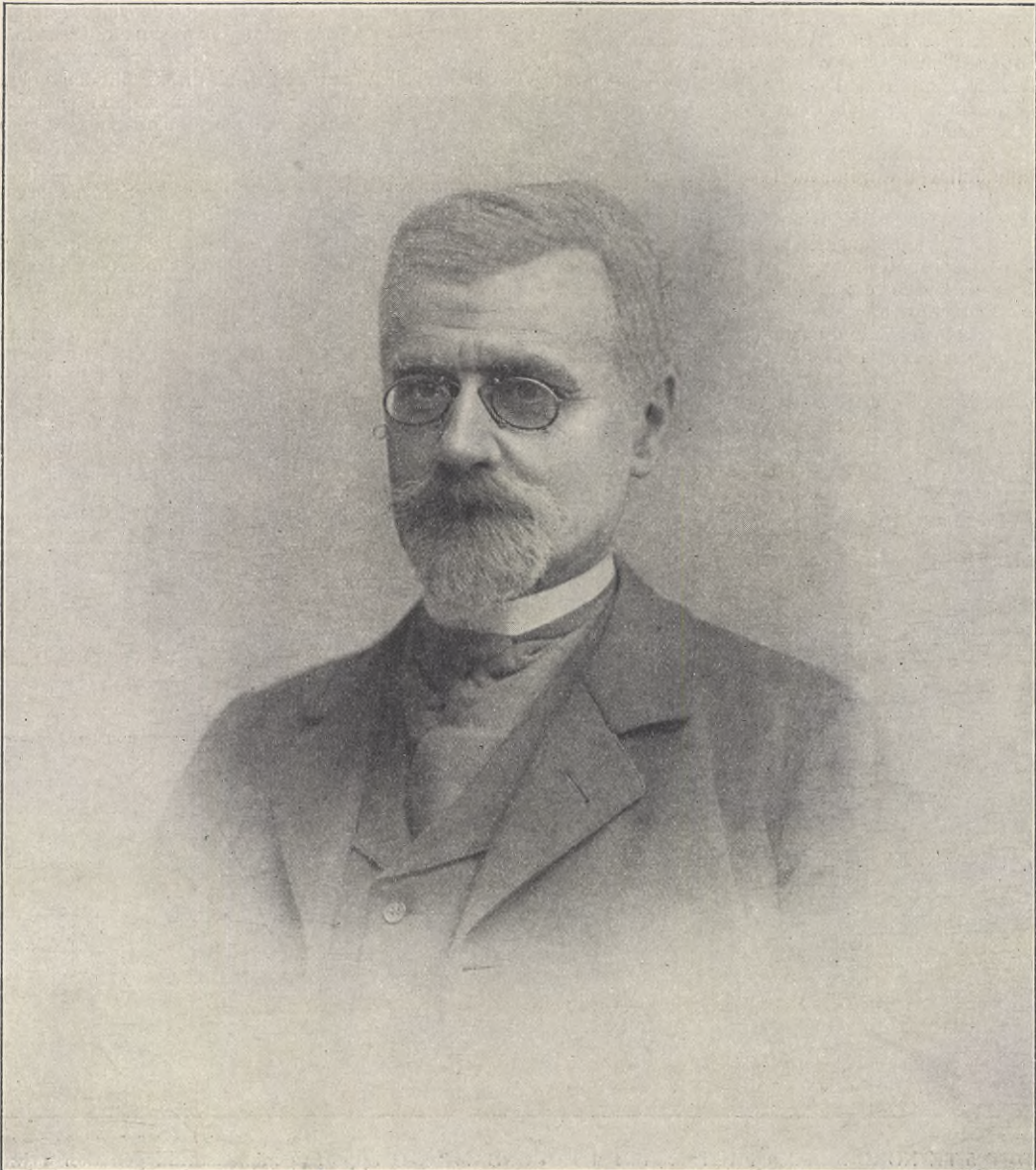

Foto. Ovesén, Sthlm.

PROFESSOR CURT WALLIS.

Klode: Bengt Sjöfversparre.

CURT WALLIS.

I förra veckans stora och lyckade folkskollärarekongress i Stockholm tog professor CURT WALLIS en verksam del, i det att han ordnat ett par afdelningar å den exposition, som stod i samband med kongressen, samt dessutom höll inledningsföredraget i den ytterst viktiga frågan »Huru skall läraren bäst kunna fullgöra den undervisningsskyldighet i nykterhetsspörsmålet, som är honom ålagd?»

Nykterhetsfrågan har alltid legat professor Wallis varmt om hjärtat, och år 1901 utgaf han »Om de sjukliga förändringar i människokroppen som förorsakas af alkoholmissbruket», en lättfattlig framställning för lärare och nykterhetsvänner. Att undervisning i nykterhet tillhör folkskolans program är till stor del professor Wallis' förtjänst. Men den frågan är blott en af de många frågor, för hvilkas lösning den outtröttligt arbetande mannen verkar — i tal och skrift, från sin professorsstol och i riksdagen, samt, icke minst, genom prässen, hvori professor Wallis offentliggjort så klara och upplysande artiklar i stora medicinska frågor.

Släkten Wallis inkom i början af 1800-talet från Pommern till Sverige med grosshandl. Albrecht Balzar Wallis, farfader till Curt Wallis, som föddes i Stockholm den 9 mars 1845. Student i Uppsala 1861, 1868 med. kand. och 1870 licentiat, disputerade W. 1873 i Lund för doktorsgraden med afhandlingen »Om Catanias klimat» och erhöll där 1874 med. d. rs diplom samt förordnades s. å. till docent i patologisk anatomi vid Karolinska institutet, där han 1884 utnämndes till e. o. professor i ämnet.

W. har i vetenskapligt syfte gjort en mängd resor. Först i yngre dagar, då han studerade utländska kur- och brunnsorter — Reviëran, Sicilien, Egypten 1872—73, Schweiz och England 1874, Rhentrakterna, Böhmen och Schlesien 1875; ett resultat af dessa färder var afhandlingen »Om Reviërans klimatiska kurorter», som 1874 af Svenska läkaresällskapet belönades med Regnellshas pris. Vidare till Berlin 1882, där han hos Virchow och Koch studerade patologisk anatomi och bakteriologi, så att professor Wallis måhända kan nämnas med titeln »vår förste bakteriolog». Och därefter 1887 till Nordamerikas Förenade stater, där W. studerade samskolans hygien och andra medicinska förhållanden. En frukt af denna resa var boken »Samskolan. Amerikanska skolförhållanden, särskildt med afseende på samskolan och dess hygien». Den svenska folkskolan har den klarsynte vetenskapsmannen alltid stått mycket nära. Han utgaf sålunda 1895 »Hälsovårdsförhållanden vid

svenska folk- och småskolor», hvilket verk är utarbetadt på grundvalen af de uppgifter, som samlats inom Sveriges Allm. Folkskollärareförening.

Vidare företog W. på uppdrag af de flesta ömsesidiga försäkringsbolagen i Stockholm år 1900 en resa till Tyskland m. fl. länder för att studera det lämpligaste sättet för införande i vårt land af lif-försäkring utan läkareundersökning. Denna resa utsträckte han sedermera till England för att därstädes taga närmare kännedom om den särskildt i detta land och Amerika högt utvecklade folkförsäkringen.

Sedan 1875 har W. förestått och demonstrerat obduktionerna vid Allm. barnhuset, och han är sedan 1881 obducent vid Sabbatsbergs sjukhus. 1874—88 var han Sv. Läkaresällskapets sekreterare och 1886—87 dess ordförande.

Vi ha redan i ofvanstående nämnt några af professor Wallis' från trycket utgifna verk och afhandlingar. Dessa uppgå i sin helhet till ett betydande antal samt behandla många olika ämnen. Professor W. skrifver sålunda om luftens beskaffenhet i Stockholms teatrar och kaféer, han redogör för bakteriologiens historia och undersökningsmetoder samt talar om skolhygien för lärare och föräldrar. Men han vänder sig i lika hög grad direkt till den vetenskapliga publiken med afhandlingar sådana som om delning af en mångkärnig protoplasmamassa i en in-flamerad cornea, eller om fall af aortaförträngningar o. s. v. I Hygiea, Sv. Läkaresällskapets förhandlingar och Årsberättelser för Sabbatsbergs sjukhus är W. en flitig medarbetare.

Sedan 1891 är den så mångsidige och af allt intresserade mannen en af Stockholms stads representanter i Andra kammaren. Modern i sin vetenskap, har professor Wallis i riksdagen anslutit sig till den nyare tidens åsikter och bekämt sig som rättrogen liberal. Han tager dock icke ofta till ordet. Af hans motioner kan särskildt nämnas hans behjärtansvärda framställningar om ändringar i lagen mot yrkesfara.

Bland våra svenska vetenskapsmän är professor Wallis en af de inom landet mest kände, tack vare att han alltid satt vetenskapen i förbindelse med lifvet. Han är förvisso af den öfvertygelsen, att vetenskapen först i och genom lifvet har sitt mål. Och vidden af hans intressen framgår bl. a. af, att han — såsom en rekreation från sitt trägna arbete — hopbringat en af de vackraste och mest fullständiga kopparstickssamlingar, som finnes i vårt land.

Efter fotografi.

»DET 5:TE NORDISKA SJÖFARTSMÖTET I KÖPENHAMN»: Grupp från afskedsmiddagen den 4 juli.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöversparre Sthlm.—Gbg

NORDISK SKIBS-
REDERFORENINGS
14:DE ÅRSMÖTE.

Den 30 Juni hade den för de tre nordiska ländernas rederinäring betydelsefulla sammanslutningen »Nordisk Skibsrederforening» sitt 14:de ordinarie årsmöte. Detta ähölls i Helsingborg under intresserad deltagande från de respektive länderna.

Föreningens ändamål är att understödja allt som är ägnadt att bidraga till sjöfartens framgång. Detta gör den ej blott genom att behandla frågor af allmänt intresse eller genom att för lagstiftningen och myndigheterna framhålla skeppsfartens meningar och kraf utan äfven genom att i privata tvister mellan redarne å ena sidan och dem, med hvilka redarne under sin verksamhet komma i beröring, å den andra söka utjämna striderna, eventuellt genom skiljedomstol, samt i öfrigt tillvarataga medlemmarnes intressen.

Föreningens hederspresident är *Kronprins Gustaf*, dess ordf. är den framstående fartygsredaren, konsul *M. Oppen* i Laurvig (1) samt dess »bestyrer» hr *Johs Jantzen*, Köpenhamn (2). Å vår gruppfoto grafi igenkännes Helsingborgsmötets ordf., konsul *H. C. Corfitzon* (3) jämte flera af våra framstående män inom rederirörelsens område.

Foto. Rangnitt, Helsingborg.

GRUPP AF MÖTESDELTAGARE I HELSINGBORG.

Klubb: Kem. A.-B. Bengt Sjöförsparre Skalm—Öbg

KONUNG PETER I BELGRAD.

Efter fotografi.

Serbiens nyvalde konung har tagit den blodbestänkta tronen i besittning, följd af förhoppningar om en ljusare framtid för det utpinade landet

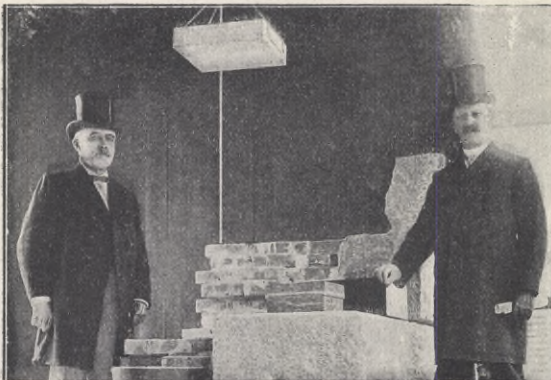
DEN DÖENDE PÅFVEN.

Efter fotografi.

DET SENASTE PORTRÄTTET AF LEO XIII.

NORGES BANKS NYBYGGNAD.

Foto. Skarpmoen, Kristiania.

GRUNDSTENS-INMURNINGEN I NORGES BANKS NYBYGGNAD förrättades häromdagen af Toldskriver Arc-tander (t. v. å öfre fotografien) och Bankdirektör Bombhoff (t. h. å dito). Efteråt en kollation i pansarkällaren.

SKOGSMANN AMÖTET I ROBERTSFORS.

På inbjudan af Grosshandlanden Seth M. Kempe hade »Föreningen för skogsvård i Norr-
la d» förlagt årets möte till Robertsfors bruk i
Västerbottens län. Mötet pågick under tre da-
gar, den 18, 19 och 20 Juni och voro de två
första dagarne anslagna till exkursioner på i
brukets närhet belägna skogar, hvaremot den
tredje dagen upptogs af diskussioner rörande
lämpligaste afverkningssättet i Norrlands sko-
gar med anslutning till under exkursionerna
gifna anledningar och spörsmål.

Exkursionerna leddes af jägmästaren I.
Ålund under chefen för Kongl. domänstyrelsen
Grefve A. F. C. Wachtmeisters ordförandeskap.

Mötet var besökt af ett 70-tal medlemmar,
hvaribland märktes — förutom chefen för do-
mänstyrelsen — landshöfdingen i Västerbottens
län A. F. O. Cederberg, doktor Frans Kempe,
professor Lundström samt öfverjägmästarna
Hellström, Groth och Örtenblad. Bland de
gruppfotograferade namnteckna vi: General-
direktör Grefve Wachtmeister (1), Landshöfding
Cederberg (2), Doktor Frans Kempe (3), Pro-
fessor Lundström (4), Öfverjägmästar Groth (5), Öfverjägmästar
Örtenblad (6), Jägmästar Ålund (7), Jägmästar Ringstrand (8),
Disponent Belfrage (9), Disponent Flyckt (10), Jägmästar

DIKNINGAR DEMONSTRERAS.

Aspengren (11), Jägmästar Gramm (12), Skogsförvaltar Löwen-
hielm (13), Jägmästar Trahn (14), Auditör Fahlén (15), Jäg-
mästar Friherre Hermelin (16), Öfverjägmästar Hellström (17).

BRANDEN I GEFLE.

Kliché: Benzt Sjöfverparre.

Den 1 Juli utbröt eldsvåda i den stora *Wahlmanska snickeri-
fabriken* i Gefle. Såg, torkrum samt en del af gamla snic-
kerifabriken nedbrunno. Branden medför tyvärr fullständig
stagnation midt under brådaste tid.

FÖR SKYTTERÖRELSEN

Kliché: Benzt Sjöfverparre

afhölls den 20 och 21 sisl. Maj vid Jordberga en skyttebazar,
som torde varit en af de mest lyckade, som någonsin hållits
på Söderslätt. Utom vanliga vid bazarer förekommande an-
ordningar såsom tombola, salustånd, servering etc, fanns
även skjutbana och dansbana.

Det ekonomiska resultatet blef 4,300 kronors nettobehål-
ning, hvilket för att vara på rama landsbygden torde få anses
storartadt, och vittnande om att på orten i fråga hvarken mel-
del eller vilja till skyttesakens främjande fattas.

SVENSK OPERASÅNGERSKA TILL AMERIKA.

Foto. Florman, Stockholm.

Kliché: Bengt Silfversparre.

Fru ANNA HELLSTRÖM, som Rosina.

Vår framstående operasångerska fru *Anna Hellström*, född Thulin, afreste i förra veckan från Stockholm till Amerika, där hon jämte hr John Forsell är engagerad att uppträda vid den svensk-amerikanska sångarfesten i Minneapolis den 22 och 23 Juli. Det är meningen, att fru Hellström sedermera skall låta höra sig på flere konserter, för en mera amerikansk publik.

Fru H. intager, som bekant, ett rum i allra första planet vid K. teatern i Stockholm, där hon med stor framgång utfört många olika partier, såsom titelrollen i »Regementets dotter», Rosina i »Barberaren», Ava i »Waldemarsskatten» Mimi i »Bohème», o. s. v.

* * *

ETT GULDBRÖLLOSPAR.

En sällsynt högtidlighet afhölls den 19 juni, då f. riksdagsmannen i Fö. sta kammaren *Ola Olsson* och hans hustru i kretsen af sina barn, barnbarn, släktingar och vänner å deras egendom Näsby gård vid Kristianstad firade guldbräöllop. Samtidigt firade deras dotter, gift med herr Göranson å Åbylund, silfverbröllop. Guldbruden är klädd i samma äkta skånska brudräkt med klut och prydnader, som hon för femtio år sedan bar.

* * *

OFFERVILLIGHET.

För en tid sedan anlände från allra nordligaste Sverige ett 40-tal fattiga barn till Helsingborg, för att hos välvilliga medmänniskor njuta af sol, sommar och hafsluft. Det är mestadels fiskare- och arbetarefamiljer, som tagit sig an de små. Bilden visar en flicka från Pajala, nu klädd i sydsvensk dräkt, och hennes fostermor för sommaren, en arbetarehustru från Helsingborg.

ETT GULDBRÖLLOSPAR.

Kliché: Bengt Silfversparre.

F. RIKSDAGSMANNEN OLA OLSSON MED SIN
GULDBRUD.

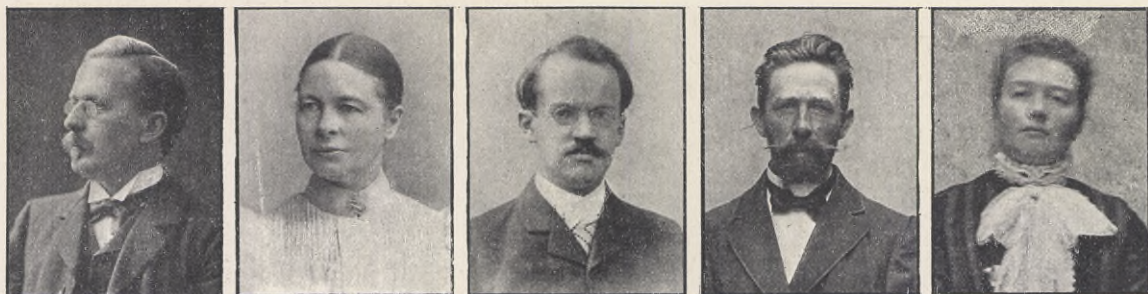
OFFERVILLIGHET.

Kliché: Bengt Silfversparre.

ETT AF BARNEN FRÅN PAJALA, ÖFVER SOMMAREN
UPPTAGNE AF ARBETAREFAMILJER I HELSINGBORG.

DET STORA FOLKSKOLLÄRAREMÖTET I STOCKHOLM.

FRIDTJUW BERG. KAROLINA WIDERSTRÖM. KNUT KJELLBERG. J. FRANZÉN. A. DANIELSSON.

Vi fortsätta här den serie af bilder från folkskollärarekongressen, hvilken vi voro i tillfälle börja redan i föregående nummer.

Riksdagsmannen Fridtjuv Berg har varit mötessekreterare och har dessutom hållit föredrag om svenska folkskolan i tjugonde seklets begynnelse. Med d:r Knut Kjellberg inledde diskussionen »om folkbildningsarbetet bland vuxna» och d:r Karolina Widerström talade »om hygien och etik». Undersökningsläkaren vid Stockholms folkskolor, d:r C. Sundell föreläste »om skollärareinstitutionen», medan skolföreståndarinnan fröken Anna Danielsson redogjorde för »intryck från Amerikas skolor», och öfverläraren J. Franzén talade om »folkskoleinspektionen i vårt land». Att redogöra för föredragen tillåter oss icke utrymmet och är obehöfligt, då ju därom mycket stått i de dagliga tidningarne. Så mycket må dock sägas, som att de alla voro rika på verkligt innehåll, väckande och belysande. Den tid, då man på dylika möten kunde komma med floskler och tomma fraser, är lyckligtvis förbi.

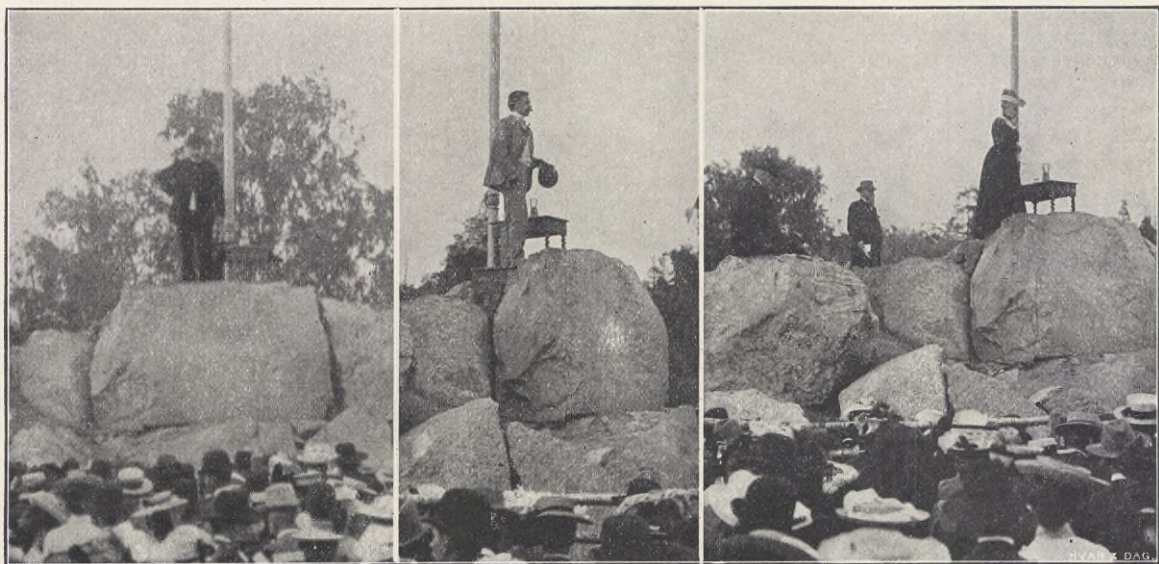
Under kongressen ägde onsdagen den 1 juli på eftermiddagen förevisning rum af Östermalms nya folkskolehus vid Vallhallavägen, världens kanske allra förnämsta folkskolehus. Här musicerades och höllos ett par korta anföranden, hvarefter fotografering ägde rum å skolgården. Att HVAR 8 DAG'S fotograf uppe

i ett af fönstren stod färdig att föreviga scenen tycktes icke förvåna någon! Huru skulle det också varit, om man icke fått se en gruppbild från mötet i den tidskrift, som är spridd i alla svenska landskap?

Från Östermalms nya folkskolehus ställdes kossan till den närbelägna Idrottsparken, där en lekuppvisning ägde rum. Under regementsmusikens toner samt anförda af resp. lärare och lärarinnor utförde flere hundra af Stockholms folkskolebarn, alla fint pyntade, somliga af flickorna i nationalkostymer, bollspel, olika ringlekar, o. s. v. Det hela var, utan öfverdrift sagdt, ovanligt anslående. Tyvärr kunna våra bilder icke visa färgrikheten i scenen, ehuru de för öfrigt gifva en god föreställning om den pittoreska anblicken.

Mötets afslutning försiggick fredagen den 3 juli med en fest å Skansen. Där talade folkskoleinspektören d:r Bergman, direktör Ernst Beckman, fröken Jenny Ohlsson från Norrköping, och d:r Ruben G:son Berg. Å sommar-teatern gafs »Korp-Kirsti», Nergårds-Lasse lät också höra sig, och vid Idunshallen skedde gratisservering. Vädret var det härligaste, så att mötets afslutning blef fullt lyckad.

Emellertid dröjde många hundratal af kongressdeltagarne kvar några dagar i hufvudstaden för att riktigt taga den och omgifningarne i betraktande.

1. AFSKEDSFESTEN Å SKANSEN: Trenne talare: 2. D:r Bergman (1), D:r Ruben Berg (2), Frkn J. Ohlsson (3).

FRÅN DET STORA FOLKSKOLLÄRAREMÖTET I STOCKHOLM.

— 652 —

HVAR 8 DAG

HVAR 8 DAGS FOTOGRAF I STHLM.

GRUPP AF MÖTESDELTAGARE, tagen speciellt för HVAR 8 DAG af dess fotograf. — Den under mötesdagarna särskildt uppmärksammade skolmannen, redaktör Hammarlund igenkännes t. v. å bilden (X). Öfverst en ögonblicksbild från barnens vackra lekuppvisningar i Idrottsparken.

Kliché: Kon. A.-B. Bengt Sjöfversparre Sthlm.—Öbg.

HVAR 8 DAG.

KRONPRINSESSAN VICTORIAS KUSTRESA.

Foto. Karlson, Karlskrona.

KRONPRINSESSAN (X) JÄMTE PRINS VILHELM (—) VALKOMNAS I KARLSKRONA.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre Stilm.—Gbg

Kronprinsessan Victoria företager nu en »Drottärd» efter återkomsten till Sverige från den långvariga vistelsen utrikes, som bekant betingad af det för Kronprinsessans hälsotillstånd otjänliga svenska vinterklimatet. Sålunda inträffade H. K. H. i Karlskrona den 26 Juni, där en lika hjärtlig som vacker hyllning välkomnade henne, åtföljd af Prins Vilhelm. Den 29 s. m. sammanträffade Kronprinsessan i Kalmar med Kronprins Gustaf som jämte arfstorhertigparet af Baden

Foto. Horn, Sandberg, Kalmar.

SVENSKA KRONPRINSPARET SAMT BADENS ARFSTORHERTIGPAR LANDSTIGA I KALMAR.

Kliché: Bengt Silfversparre.

anländt dit. Efter besök i Kalmar slott afreste de furstliga personerna till Borgholm, där det af Kronprinsessan för bebyggande af sedda området togs i betraktande. Badsällskapet å denna plats hade anordnat ett festligt mottagande. Tyvärr har icke den fotografiska företagsamheten varit stor å de senast nämnda orterna, att döma af resultatet af våra ganska energiska försök att skaffa goda fotografier från berörda tillfällen.

EN FRIGIFVEN.

För HVAR 8 DAG af Eric Blacagi.

Ändå är det ingen därute på Blåhamra, som får så regelbundna besök och därmed jämna underrättelser från sin öfvergifna värld som herr James.

Hvarannan söndag kommer där resande in på gården en åkarevagn, som kört från staden tidigt om morgonen, och den stora, gråbläckiga hästen har fått knapp rast på dessa fyra milen.

Men uppe på vagnen sitter den kutryggige lille skrivaren i en gammalmodig svart rock och händerna röda af kyla och frågar ödmjukt, om herr Brighton är hemma, om herr Brighton möjligen skulle ta emot, hvilket icke behöfdes, ty här vid Blåhamra äro alla alltid hemma, och här vid Blåhamra taga alla alltid emot.

Men kommer då herr James själf ut, sitter han ändå stilla och bockar uppifrån vagnen och håller i skjutspojken, att han icke skall knäppa upp fot-sacken.

(Forts. och slut.)

»Jag skulle komma och hälsa på herr James en gång», säger han och är oändligt generad, och man kan tro, att han straxt skall resa sin väg igen.

»Ja, det var snällt», säger herr James, och då stiger han ned och stannar hela dagen och följer herr James ut i skogen och till utsiktsberg och beundrar hans häst i stallet och tranor vid dammen.

Om middagen dukar man hans kuvert bredvid herr James', men han sitter tyst och tafatt och försöker komma ihåg att icke äta med knifven, och det är tydligt, att det långa bordet, där hvar och en vill vara vänlig och tala till honom, gör honom förskräckt och olycklig.

Men om eftermiddagen röker han sin pipa framför brasan inne i herr James' rum, då är den lille skrivaren icke längre så betryckt och bortkommen utan förnöjd och hemmastadd, och då kunna de som gå utanför ibland till och med höra ett lustigt

litet kväkande skratt därinifrån, och det är den lille skrivaren, som roar herr James och berättar historier — lika som han för femton år sedan berättade sagor för lille Jim.

Och lustigt är det att höra herr James kalla Brightons lille kontorsgubbe kap:en. Ingen i världen kan väl tänka, att en kapten från en gammal skuta kan bli till en sådan liten kutryggig skrivare. Men det är riktigt sant, och den lille skrivaren blir glad och minnes gamla tider, när herr Jim kallar honom kapten.

Men klockan åtta om kvällen står åter den grå åkarhästen vid trappan, och den lille skrivaren reser iväg hem i mörkret.

Familjen kallar honom Journalen, därför att han så här regelbundet kommer för att hålla herr James jämnsides med affärerna och tala om vinst och förlust och räntor och konjunkturer — det är ju lätt att förstå, att en sådan där liten ingniden kontorsgubbe, som suttit uppe på samma bruna skrifvarstol i fem och tjugo år och vet mera om Brighton & Co. än om sin egen mor, icke kan lida detta, att firmans barn, sonen af Brightons handelshus, skall gå så rent död och förlorad för världen där borta i skogen och icke veta, om hvetet stiger eller faller eller vara så okunnig som ett barn i börsnoteringarne eller icke underrättas om Brighton & Co:s senaste spekulationsleveranser på Indien — det är ju lätt att förstå, att han icke kan tillåta något sådant.

Men den lille skrivaren vet själf, att han kommer icke för detta. Det är sant, att han och herr James tala alltid om affärer, och lille Joachimsson är förtjust öfver, att herr James har så skarpt och klart affärshufvud, det är ett nöje att tala med herr James om firman. —

Men han kommer icke för detta —

Den lille skrifvargubben vet, att det är honom man tror vara skulden till herr James' olycka, det ha snälla människor sagt honom för länge sedan. Och nu kommer han resande denna långa vägen, för det han är tvungen att se, hur skönt och härligt herr James har det därute i skogen och tala om för sig själf att herr James har blifvit mycket, mycket bättre sedan sist — det är löjligt och en galenskap, att tänka att icke herr James skulle blifva riktigt frisk.

Lille Joachimsson blir mer och mer hemmastadd där ute på Blåhamra; sent på hösten, när frosten redan kommit, och en hvar till yngste kontoristen inne på Brightons kommit tillbaka från sin semester, får också lille Joachimsson ferier, och då reser han ut till Blåhamra och stannar i två veckor.

Han blir den lilla prostinnans hjälpare att förmana herr James till ytterrockar och halsdukar, och han blir vän med lilla Marit och med hela Familjen.

Men mot slutet af denna tiden händer det något förskräckligt; det blir som en stöt upp i hjärtat för Blåhamra hela gård, som låg där lugn och hvit i höstsolen.

Herr James kommer en dag tidigt hem från en ridt genom strandskogen, hans ridspö är tappadt och tyglarna slaka; när lille Joachimsson öppnar den tunga gårdsgrinden för honom, ser han, att hans ansikte är hvitt som lärft, och då Marit framme vid trappan flyger emot honom för att få rida hans häst till stallet, märker han henne knappast, men går hastigt in från dem och den lösa hästen, hans ögon äro febersjuka, och läpparne äro så slutna som i stark smärta.

Lille Joachimsson står med tyglarne i skälvande händer och vet icke om, att han lyfter flickan upp på hästen och för den i hvarf efter hvarf kring gårdsrundelen, så rundt, rundt som den lille skrif-

varens hjärna arbetar i förskräckelse kring ett: något har hänt herr James — herr James är hvit som ett lärft, och hans ögon äro febersjuka. — Hvad, hvad är detta, som har hänt herr James? —

Han är nu försvunnen hela kvällen, och hvar och en vid det långa bordet hinner fråga den lille skrivaren, hur detta är — hvad har han gjort med deras lille herr James — ack, ingen enda af den gamla vänliga Familjen skulle vilja trampa en mal, så som de trampa den lille skrifvarens hjärta, — hvad har han gjort med herr James?

När den gula höstsolen nästa morgon sticker upp öfver lönntopparne och skiner öfver Blåhamras hvita byggning, skall hon skrämma upp ur karnstolen vid kakekugnsvrån den lille skrivaren — och hans tankar skola kretsas rundt, rundt — »herr James — herr James — hvad är detta, som har hänt herr James?» —

Ack, ack, den lille skrivaren skall snart veta det, lönnarne kring Blåhamra hvita gård och hästarne i stallet skola veta det, Den Lyckliga Familjen, som samlas till frukostbordet, skall veta det, lilla Marit skall veta det — i natt har den goda prostinnan vakat vid herr James' rum, och på herr James' hvita sängmatta äro mörka fläckar af blod. —

Denna dagen förlorar den lille skrivaren all familjens vänlighet och aktning — det är icke att förlåta, så hufvudlöst som han denna dagen beter sig.

Fram på dagen kommer herr James, som haft dörruppvaktningar och blommor och uppmuntrande beklaganden af hela Familjen, också ihåg lille Joachimsson, som ändock på ett sätt är hans gäst, och han ber prostinnan låta honom komma in. Men den lille skrivaren blir vid detta så förskrämd, som om prostinnan ville föra honom till död och stupstock.

»För Guds skull, nej, fru prostinna», säger han och går i ångslan fort upp och ned öfver golvet, »nej, det skall jag nog icke göra, — nej, nej» —

Och han har många ursäkter. Han skall straxt resa, hans vagn är redan framdragen, han måste packa — han skulle trötta herr James, herr James kan icke tycka om att se främmande ansikten, när han nu är så sjuk —

Han skickar den lilla prostinnan bort med många hälsningar till herr James, och han reser, som han har sagt, fort och genast.

Den gamla Familjen ser honom fara af och har för honom endast ett litet medlidamt förakt — de ha visserligen misstagit sig på honom.

Det är ju intet att säga om, om en liten skrifvarsjäl är så rädd om lifvet som en annan, dock flyger väl inte smittan fortare nu än under dessa två veckorna — och Herre Gud, så farligt är det då inte, men den svartaste otacksamhet mot herr James, det är det. —

Men den lille skrifvargubben, som flyr för smittan, sitter uppe på vagnen och gråter.

Ingen förfallen usling eller hemlös eller liktågsörjande, som någonsin gått denna vägen, har färdats med så tungt hjärta som den lille skrivaren.

Höstrånet slår ned öfver renmossan på berghällarna, och skogen utmed vägen börjar svartna i skymningen — då står nere under granarne en hvit säng med ett blekt ansikte, och dess lakan ha röda fläckar af blod, — men ibland är det en kista —

Den lille skrivaren sitter uppe på vagnen och tänker ut långa tankar af lögnar, som han skall säga till dem där inne i staden, till dem som fort skulle döma och skrika — »skuld, skuld» —

Han har alls icke varit därute på Blåhamra, skall han säga dem, de vilja väl ej tro, att man reser

ut till sjuka människor, när man skall hvila sig och väl använda sina fattiga ferier.

Herr James — ja, det är väl att hoppas, att herr James blir allt bättre, han är ju ung och kraftig, och det är ju känt, att det är en sådan skön skog därute. — Icke kan den lille skrifvargubben stå rak och lugn inför herr James' vänner och människorna inne i staden och säga: »Se, nu kommer jag från Blåhamra, jag har varit därute och sett, hur döden kommer och tager herr James. — Se, det är den döden, som jag har skickat, nu kommer han med stor hast och tager herr James». —

Icke kan den lille skrifvaren stå och säga dem detta. —

Men Gud, en sådan ängslan. Gud, en sådan förfärlig väntan —

Hvar en, som häjdar den lille skrifvaren på gatan, skall komma för att säga honom: »Tänk, så sorgligt — herr James —»

Och så som han fruktar för att möta herr James' mor. — Gud, denna tiden är icke att komma öfver. Detta är aldrig att glömma. Han reser nu icke mer ut till Blåhamra.

— — Blåhamra. Lifvet blef sig åter likt där. Herr James blef sig lik. Han är ju alls icke så sjuk, som de säga, han hostar aldrig, han är friskare än förr.

Men vid det vinterns stilla ödslighet kommer öfver dem därute, och enförmigheten ligger som en tung mur kring gården där borta i skogen, blir herr James åter nedstämd och sluten; det sysslolösa lifvet trycker honom hårdt samman. —

En dag reser han bort från Blåhamra.

Han talar icke därom med någon, han skrifver icke till sin mor. Men den gamla Familjen har anat det; han reser nu in i Uppland till den lilla staden med den store doktorn, han vill, att denne, som icke känner honom, skall säga honom rent, hur det är med honom, han tror ju icke, att de därinne i staden, hans mor, hans gamle doktor, säga honom sanningen.

Den gamla vänliga familjen tänker med oss på honom, de förstå ju det, att han vill bort ifrån dem, han tror han, stackars lille herr James, att något annat ställe kan blifva honom bättre än Blåhamra.

Men endast tre dagar därefter kommer han åter. Han kommer resande genom skogen tidigt en morgon, när tunn snö har fallit om natten, och hjulen på hans vagn draga upp de första mörka sandspåren kring gårdsplanen.

Blåhamra hela byggning ligger då stilla och sofver än, endast den lilla prostinnan är uppe i sin handkammare, där den gula dagern faller sparsamt genom de kritade rutorna.

Hur vet herr James, att prostinnan finns där. — Icke brukar herr James komma hit in? —

Den lilla prostinnan rycker till förskräckt, när herr James står öfver henne och säger »Godmorgon».

»Ack, är herr James redan hemkommen», säger hon, »att herr James redan är hemma igen», hon måste komma fram och klappa honom litet öfver armen, hon är så förtjust i honom, den lilla prostinnan.

Herr James står där lång och hög i dörröppningen och ser ned på henne, hans ögon bli i ett glittrande svarta.

»Nej, fru prostinnan», säger han, »det är inte jag, som är hemkommen, jag får nog inte vara hemma på Blåhamra längre nu, ser prostinnan.»

Hon ser förvånad på honom — hon hade ju tänkt det, att herr James leddes bort från dem — men nu gör det henne ondt, att han är så glad.

»Ack, så», säger hon, »och skall herr James nu till fjällen?»

Herr James kan då icke hålla ut längre. Han får den lilla prostinnan ut i salen, där vinterdagern bryter in under de mörka gardinerna, de gå upp och ned förbi de gamla svarta adelsporträtten, infällda i väggen.

Se, nu skall den lilla prostinnan veta detta. Nu skall hon riktigt förstå detta: — Herr James skall icke till fjällen. Icke någon annan stads heller. — Herr James, han är kommen åter till Blåhamra som en frisk man.

Detta är icke något underverk och icke någon falsk tro — den lilla stadens store doktor och flere än ha intygat det, herr James' lungor äro som en hvar annans, hela hans kropp är klen och blodfattig, men hans lungor äro friska.

Kanske Blåhamra hjälpt dem till styrka; kanske hans egen gamle doktor från början slagit misstanken till dem — men nu äro de rena och friska. Bloddropparne, som skrämde dem så, det förfärliga blodet, prostinna, — det var en liten böld, som brast inne i halsen. — Se, nu är herr James kommen åter som en frisk man, och Blåhamra får icke längre vara hans hem. Det är icke något underverk — en helt enkel sak, prostinna.

Herr James går till Marit — endast för henne, flickebarnet, som tager emot en hvar med sina vänliga ögon, skall detta verkligen blifva till en enkel sak. Farbror James har blifvit frisk; de äro ju alla därute på Blåhamra för att blifva friska.

Men den lilla prostinnan är en enda frågande förundran. Hon kan icke reda detta själf; hon måste gå ur rum i rum och väcka alla sina sofvande fåglar och tala om för dem, att nu är deras lille, vingbrutne son kommen hem, nu är han kommen hem och har läkta vingor, och nu flyger han fort ut ur deras hvita dufslag — se, nu drager han bort från Blåhamra för all tid.

Den gamla Familjen skall komma upp, yrvaken och bekymrad.

Ack, herr James — och de höllo så mycket af honom — men han var aldrig som en af dem, nej, de ha ju sett det, att han icke hörde till Blåhamra och dem, — visst, visst skulle de nu unna honom tillbaka till lifvet — se, nu skola de ju endast vara glada att denna underbara lyckan har händt honom, deras lille herr James —

Det är nu tre dagar före julen.

Själftva julaftonsmorgon skall herr James resa, till sitt hem och till sin mor, som intet vet — hvem fick en sådan julgåfva som hon —

Men dessförinnan skall han föra till den lilla prostinnan en ny gäst, en som skall blifva henne tacksammare än herr James.

Ty i lycka bli människorna så goda: — se, detta är herr James glädjegåfva till lifvet, funnen den snötunga vintermorgonen han återvände till Blåhamra som en frigifven. Han skall drifva bort från Brightons dess lille, gamle skrifvare — en liten utsliten, hostande skrifvare skall han gifva lifsferier, och denne skall Blåhamra blifva ett hem — icke ett förfärligt fångelse. —

Herr James har skrifvit till honom ett hastigt bref, han talar intet om sig själf, han ber honom blott komma dit ut till Blåhamra.

En soldag, när luften står klar och kall öfver Sommens blå sjö, och gråhällarne ligga och skratta i det första tunna snöglittret, går herr James vägen upp genom skogen till att möta Brightons lille kontorsgubbe, som en gång i lifvet till sin egen förundran är ute på frimåndag.

Uppe vid Råberget ser han den grå åkarvagnen komma. Den lille skrivargubbens ansikte skiner till vid det han får syn på herr James, som stått inne i skuggan af berget — sist var herr James blek som ett lärft och hans ögon febersjuka — han står stark och ung nu, han är röd och munter, han nästan rifver den lille skrivaren ned af vagnen.

Han drager af med honom in på en huggen skogsstig, som för rakt ned mot gården — det var alltid deras allra finaste stig — nu står den blå tallskogen skinande hvit med små gnistrande flagor dansande ned genom grenarna.

Nu skall herr James berätta den lille skrivaren om sin underbara lycka och det som han tagit honom ut till att få veta, men han går tyst och slår i snön, det blir honom med ens så alldeles överkligt, han tycker själf, att det är så rent orimligt att tänka, att någon skall tro detta; det är som att berättas en saga för ett barn — han vet inte hur han skall börja. —

Den lille skrivaren frågar herr James, om han skall stanna på Blåhamra julen öfver. Han frågar detta egentligen för att något säga, han vet eljest väl, att det skall herr James, och han tillägger fort och gladt, att det är dock lyckligt att få vara på landet en jul — en helt annan jul det, än inne vid stadsgator.

Men detta blir till hjälpen för herr James, då glittra hans ögon till.

»Nej», säger han, »nej, nu skall jag resa hem, kaptén, och aldrig komma till Blåhamra mer.» —

Se, nu skall han säga honom hur det är. Dit till herr James' rum på Blåhamra skall det komma en ny gäst, därför måste herr James bort, ty här vid Blåhamra få de aldrig bli tretton; nu måste herr James resa.

Den lille skrivaren blir sannerligen förbluffad. Han stannar stilla midt på stigen.

Åhnej, det kan då aldrig vara meningen, icke kan prostinnan lofva ut herr James' rum och plats till en annan, icke kan någon komma och taga herr James' plats på Blåhamra! — hvem skulle vara nog hänsynslös? —

Herr James går beskedligt efter den lille förtörnade gubben.

»Ja, icke vet jag», säger han, »de säga, att det är en annan inne från Brightons, det är en skrivare, som de kalla kaptén.»

Lille Joachimsson rycker till i en grangren, så snön yr ned öfver dem. Han skrattar öfverseende, men i själfva verket är han ond, ty han tycker icke, att herr James skall skämta öfver sådant.

Herr James blir nu också så allvarlig. Han rycker upp på skogsstigen tätt intill den lille skrivarens arm och börjar säga honom denna sanningen, som ingen kan tro — se, att nu är herr James en frigifven, som far ut till lifvet igen, han var oskyldigt dömd och är frigifven. — Herr James, han är frisk som en hvar annan, och på Blåhamra får han icke stanna — se, nu reser han bort för alltid — hem till staden — till kontoret — i dag — eller i morgon. —

Den lille skrivaren går då stilla bredvid honom och hör hvar ord, men han visar ingen glädje eller förundran — så litet som man förundrar sig i drömmen.

I drömmen går någon bredvid honom och säger: »Se, du är en gammal och tård man, men nu skall du blifva ung. Tro nu, att du är ung, så är du det.»

Och han småler och säger:

»Javisst, ja det tror jag ju» — men hela tiden vet han ändå, att det är i drömmen.

Herr James ser också väl, att den andre icke tror honom, han går där och småler åt en saga, som herr James berättar för att göra honom ett nöje — hvad hjälper det herr James, om han griper till all sin egen öfvertygelse och vältalighet — den lille skrivaren skall icke tro honom. Herr James ser, att det finns intet annat att göra, än att taga honom rakt ned till den lilla prostinnan och bedja denna förklara för honom herr James frigörelse, och hur de ordnat till hans egen framtid. —

De komma fram i backen, där uthuggningen vidgar sig, och nedanför dem ligger Blåhamra gård. Den ligger där stolt och lat i solen framom sjöns blå vidder, den lyser skinande hvit inne mellan de frostiga lönnarne, de kunna se dörrarne till solbalkongerna öppna, och nedifrån salen spelar någon en gammal trött melodi. —

Men Marit och Familjen äro där ute, de arbeta ifrigt och skynda om hvarandra, herr James ser, att nu hålla de på att draga julen in på gården; de fästa den i halmkärvar uppe på störor och binda den fast i de vida granarne vid stentrappan — stor jul drager nu upp till den gamla adelsbyggningen. —

Herr James rör sakt i den lille skrivarens arm och visar på dem därnere.

»Se, kaptén», säger han, »det är dock en lycka, att få vara på landet en jul, en helt annan jul det, än inne vid stadsgator, nu skall kaptén gå där nere och tänka beklagande på mig, som aldrig fick fira jul vid Blåhamra.» —

Då har den lille skrivaren vaknat.

Han ansikte blir plötsligt rödt, och han rycker häftigt samman. Herr James ser hastigt upp vid en röst, som är främmande och skälfvande: »Jim lille — Jim lille» — säger den, »är det sannt? — är det sannt?»

»Visst är det sannt», säger herr James — det är ju detta han har förkunnat hela tiden; och därför har han ju taget honom hit ut, till att få veta, hur de nu ordnat åt honom herr James' plats.

Men den andre tänker så litet öfver sig själf, som han nu tänker öfver, att herr James icke sedan många år var lille Jim — — —

Den lille skrivargubben står där och darrar i hela kroppen, som en nyss räddats ur en stor fara och skälfver af skrämsel, när allt är öfver; hans ansikte är blekt och upprördt.

Herr James ser undrande på honom. — Vet inte herr James, att nu drager han en människa ut ur stor förskräckelse och fruktan — vet inte herr James, att nu skjuter han upp dörrarne till ångestens fängelse, och på tröskeln står en liten darrande skrivarväl och stirrar mot solen — vet inte herr James, hvem af de två är en frigifven, som går ut till lifvet igen.

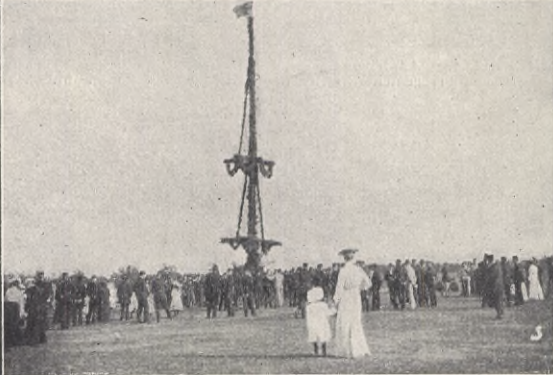
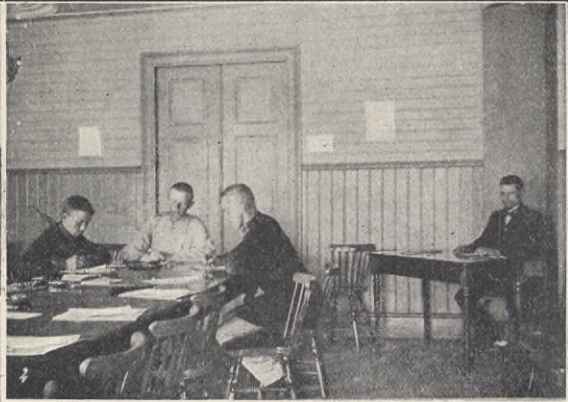
Den lille gamle skrivaren står stilla ute vid stenhällarne i snöslutningarne.

Herr James ser honom framme i det hvita solskenet underligt liten och hopsjunken som en trött liten hund, men hans ögon stå stora och lysande som ett barns, när en hemsk saga är till slutet, och öfver hans slitna och gråbleka ansikte glider det upp till en stor lycka — så som den växer ur ångest och ångslan.

Och stilla — skälfvande i gråt och jubel — bryter hans röst fram:

»Jim lille — Jim lille — då är jag ju frigtagen, jag.»

VÅR PRÄKTIGA BEVÄRING.
NÅGRA MIDSOMMARBILDER FRÅN SKILLINGARYD.

Amatörfotografier.

Klubb: Kem. A.-B. Bengt Sjöforsparre Sklm.—Gbg

En meddelare har sändt oss våra bilder ofvan från Jönköpings regementes mötesplats å Skillingaryd, visande dels Soldathemmet dels beväringens midsommarnöjen, med önskan om att få dem offentliggjorda — och HVAR 8 DAG hörssammar detta gärna — ty om de ock ej erbjuda något nytt

eller underhållande så äro de dock af en utslutande glädjande art. De visa hur förmåga hos befålet att kunna afvinna beväringen intresse för nöjen, hvilka i sin oskyldighet likväl äro som förströelse värdiga våra svenska unge präktiga beväringmän, af dessa uppskattas.

SKÅNSKA SÅNGARFÖRBUNDET

hade söndagen den 28 Juni konsert i Helsingborg, därvid sex olika sångkörer om tillsammans 195 man läto höra sig.

Främsta rummet med afseende på prestationernas halt intogs utan gensägelse af sångkören »Harmoni» i Helsingborg, hvars anförare är musikdirektör H. Helmer. (X)

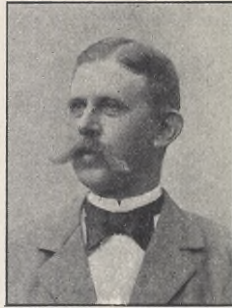

Foto. Raunitt, Helsingborg.

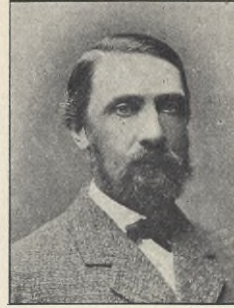
X

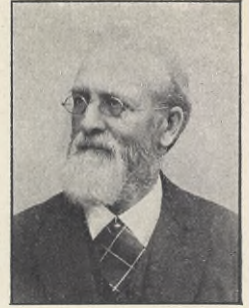
S. WENNERBERG,
utnämnd till öfverste och chef för Andra Svea Art.-reg:te, samt entledigad från förordnandet att vara fälttygmästare.

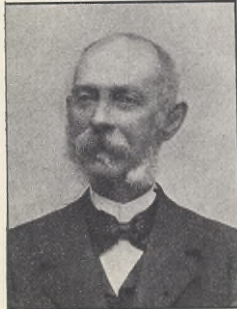
V. W. APPELQVIST,
vice häradsböfding, har utnämnts till borgmästare i Laholm.

J. G. S. E. BANÉR,
friherre, f. d. kapten vid Första Lifgrenadierregementet, fyllde d. 2 juli 70 år

F. L. SVENONIUS,
postmästare sedan 1890 i Vänersborg, fyllde den 24 juni 65 år.

C. H. SPARRE,
grefve, kammarherre, ägare at Tåstered i Västergötland, fyllde den 23 juni 80 år.

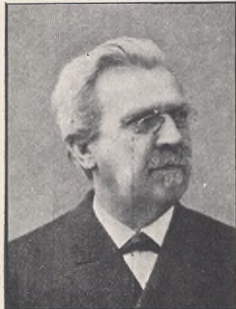
ANTON ROSELL.

75 år . fyllde den 3 juli domprosten i Göteborg, teol. doktor *Anton Rosell.*

R. blef student i Uppsala 1849, fil. kand. 1856, fil. dr 1857, docent i teoretisk filosofi i Uppsala 1858, lektor i Vexjö 1863, rektor 1869, kyrkoherde i Landskrona, Lunds stift, 1874, domprost i Göteborg 1879 samt kontraktsprost i domprosteriets södra kontrakt 1886 och teol. doktor 1893. Domprosten Rosell var präses vid prästmötet 1896, led. af kyrkomötena 1888, 1893 och 1898 samt blef år 1880 led. af Vetenskaps- och Vitterhetssamhället.

THURE PETERSON,
kyrkoherde i Glafva i Värmland sedan 1887, ingick den 30 juni i sitt 55te år.

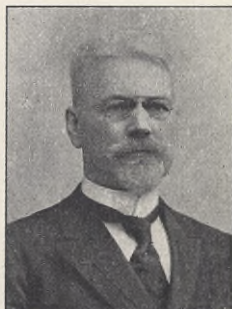
F. G. TREFFENBERG,
Göteborg. f. d. kapten vid Första Göta Artilleriregemente, fyllde d. 3 juli 60 år.

KARL H. J. NORRSTRÖM,
den framstående stål- och kopparetsaren i Stockholm, fyllde den 4 juli 50 år.

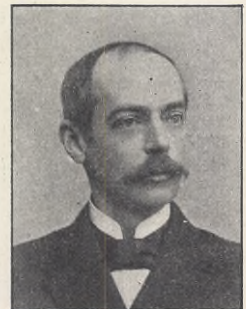
H. W. WALLIN,
kyrkoherde i Dannemora sedan 1889, fyllde den 23 juni 55 år.

J. G. DAHL,
postmästare i Karlshamn, fyllde den 29 juni 55 år

M. J. ROSENQVIST,
läroverksadjunkt i Kristianstad, fyllde den 22 juni 55 år.

J. G. GYLLING,
praktiserande läkare i Stockholm sedan 1883, fyllde den 24 juni 50 år.

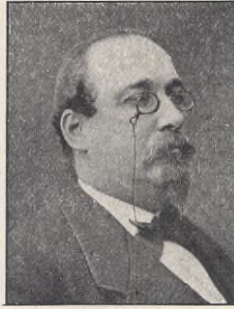

PORTRÄTTGALLERI

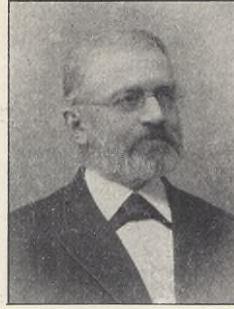
† L. J. HEGARDT,

f. d. kontraktsprost, kyrkoherde i Skarrkärr sedan 1864, afled den 27 juni 87 år gammal. Senior bland Göteborgs stifts präster.

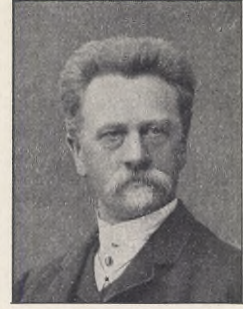
† A. S. BRUZELIUS,

major i armén, ledamot af riksdagens lista kammare i 9 år, framstående kommunalman, afled den 23 juni. Född 1838.

† A. I. C. PISCATOR,

fl. dr. läroverksadjunkt vid Vänersborgs högre allm. läroverk, afled den 28 juni. 70 år gammal.

T. A. G. ESSÉN,

landtmätare i Stockholms län, utgivare af Södermanlands läns kalender, afled den 29 juni. Född 1839.

† C. E. W. LUNDBERG,

f. d. poliskommissarie i Göteborg, afled den 29 juni, 62 år gammal.

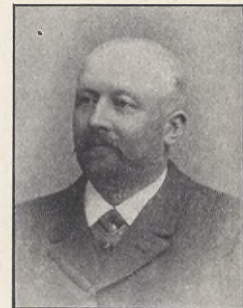
† C. P. RINGDAHL,

grosshandlare i Norrköping, f. d. ledamot af stadsfullmäktige m., afled d. 28 juni, 53 år gammal.

† M. J. SIMON,

provinsialläkare i Daga' d's rikt, afled i Gnesta den 27 juni, 5 år gammal.

† JOH. ERH. NILSSON,

handlande och hotellägare i Sunne, Värmland, afled den 15 juni, 49 år gammal.

† P. H. NYSTRÖM,

handlande i Säter samt verkst. direktör i Sätters spritbolag, afled den 26 juni, 51 år gammal. Framstående kommunalman.

† VICTOR WAHLBERG,

grosshandlare, afled den 30 juni å Krånebohl, 49 år gammal.

† G. M. W. FLEETWOOD,

friherre, godsägare, afled den 27 juni å Gråntsö. Född 1857.

† KNUT SMEDMAN,

amanuens i generalpoststyrelsen, Stockholm, omkom genom drunkning den 2 juli, 32 år gammal.

† M. S. JUNGMARKER,

f. d. kapten vid Skaraborgs regemente, afled den 1 juli i Falköping, 54 år gammal.

† O. I. STRÖMMAN,

kapten vid Skaraborgs regemente, afled den 24 juni i Sköfde, 52 år gammal.

† P. W. ODELBERG,

docent vid Uppsala universitet, afled den 6 juni, Född 1865.

† IVAR FORSELL,

filosofie kandidat, privatlärare i Stockholm, afled den 27 juni. Född 1864.

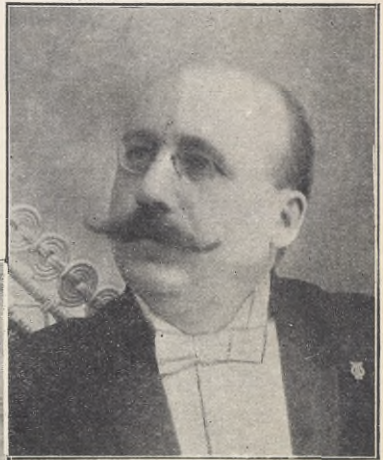
DEN STORA SVENSKA SÅNGFESTEN I BOSTON.

Från vår förträfflige korrespondent i Boston ha vi erhållit fotografier samt program från den storartade svenska Sångfest som där afhöllits under dagarne 15—17 Juni. Festen försig-

MARIE SUNDBORG.
Sopran. Född i Sverige, nu bosatt i Boston.

gick i Tremont Temple, Bostons största konsertsal, där tvenne konserter gäfvos. En bankett samt folkfest ingingo i de för deltagarne minnesrika dagarne. — Bland HVÄR 8 DAGS läsare i Sverige skall nog mången igenkänna bekanta ansikten bland gruppen af dessa unga svenska sångare, hvilka icke endast med redlig sträfvan och vandel vetat att framför andra främmande nationer vinna respekt och sympati i det nya hemlandet, utan som också förstått att till det hvardagliga föra en fläkt från det ideella, en fläkt som svalkar och lifgifver, som håller borta från det låga och som höjer individen och det allmänna. De svenska sångarne åtnjuto ett mycket godt anseende, och därtill har icke minst bidragit en så förträfflig dirigent som Herr *Arvid Åkerlind*, fört Uppsalensare, nu bosatt i Newyork, där han är instruktör för ett stort antal svenska och tyska sångkörer. Bland solisterna finna vi af programmet, jämte Fröken *Marie Sundborg*, den äfven i Sverige bekanta violinisten Fröken *Martina Johnstone*, sopransångerskan Fröken *Rebecca Mac Kensie* samt bassångaren Herr *Gustaf Holmquist*. Tvenne unga damer, som ackompanjera solisterna bära inom musikvärlden synnerligen välklingande namn: Miss *Jennie Lindh* och Miss *Christina Nilson*. Att den svenska sången blifvit känd och hyllad på antra sidan Atlanten, det framgår nogsam af programmet, som bär namnen: Sjögren, Norman, Söderman, Wennerberg, Lindblad, Hallström.

ARVID ÅKERLIND.
Sånganförare. Född i Sverige, nu bosatt i Newyork.

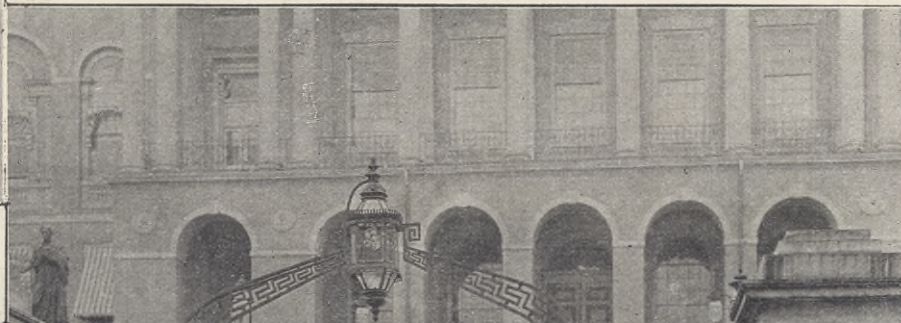

Foto. Horner, Boston.

GRUPP AF SVENSK-AMERIKANSKA SÅNGARE VID DEN STORA SÅNGFESTEN I BOSTON 15—17 JUNI.

Klick: Bengt Sjöforsparre.